

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Μπροστά στα όσα άρχισαν να ξετυλίγονται μετά το βράδυ της 23ης Ιούλη 1996, νοιώθουμε την ανάγκη να καταθέσουμε προς τις συντρόφισσες και τους συντρόφους (τους αναρχικούς και τις αναρχικές χωρίς εισαγωγικά) απόψεις, που σίγουρα τις έχουν υπ' όψιν τους, που δεν τους είναι πρωτόγνωρες.

Οι αναρχικοί-ές πάντοτε βρίσκονται σέ στενότερη επαφή με την εξελισσόμενη κοινωνική πραγματικότητα, με την κοινωνική δράση ενάντια στο κράτος-**δολοφόνο**, τα αφεντικά και τους κάθε λογής δυνάστες της ζωής των ανθρώπων.

Φαίνεται όμως, πως τουλάχιστον μετά από την μέρα που προαναφέραμε (και ενδεχόμενα για ορισμένους πολύ νωρίτερα), αυτό έχει πάψει να ισχύει.

Θλίψη, προκαλούν — αλλά σε καμιά περίπτωση δεν πρόκειται να δημιουργήσουν κλίμα απόγνωσης — τα όσα εκτίθενται στα «μέσα ενημέρωσης», με μια «αλληλογραφία» η οποία βάζει τους ΑΛΗΤΕΣ - ΡΟΥΦΙΑΝΟΥΣ - ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥΣ στη θέση των «αναλυτών», «κριτών» και σχολιαστών των αναρχικών απόψεων και πρακτικών. Είναι μια κατάσταση η οποία ευνοεί το κράτος να κατασκευάζει — μαζί με τα όργανά του — ένα κλίμα έντονης αντιπαράθεσης ανάμεσα στους αναρχικούς. Εξ άλλου, δημιουργεί εύλογα ερωτήματα η «προθυμία» των δημοσιογράφων και των αφεντικών τους να δημοσιεύουν τέτοια κείμενα, μολονότι είναι γνωστή η μέχρι πρό τινος απροθυμία τους να δημοσιεύσουν κείμενα ή ειδήσεις σχετικές με την αναρχική δραστηριότητα. Αυτή η «περιέργη» «αλληλογραφία» και η έκθεση κειμένων με **«ανευθυνο-υπεύθυνες» υπογραφές**, είναι ικανή να γεννήσει προβλήματα, γι' αυτό και **θα πρέπει να σταματήσει**, γιατί φτιάχνει συνθήκες μέσα από τις οποίες οι παρατρεχάμενοι του κράτους σπεύδουν να το βοηθήσουν εντείνοντας τη σεναριογραφία.

Είναι, ακόμα, ευνόητο πως μια εμπλοκή σε επιφανειακές και διαπροσωπικού χαρακτήρα αντιθέσεις είναι δυνατόν να οδηγήσει κομμάτια αναρχικών σε καταστάσεις **έξω από τον κοινωνικό αγώνα** δίνοντας άλλη μια πίστωση χρόνου στο κράτος, σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη γι' αυτό περίοδο. Και όταν κάτι τέτοιο συμβαίνει σ' έκταση και με ένταση έχει φανεί — κι από το παρελθόν — ότι είναι δυνατόν, να επιτρέψει στο κράτος να **μεθοδεύει τις κινήσεις του με μεγάλη άνεση και χωρίς κανένα απολύτως ενδοιασμό**.

Πάντοτε το ζήτημα που καλούνται να αντιμετωπίσουν οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι και μαζί τους οι αναρχικοί-ές είναι η ευθύτητα, η ειλικρίνεια, η αμεσότητα και η στάση πάνω σε ζητήματα κοινωνικού αντικρατικού αγώνα. Γι' αυτό, **τον τρόπο ζωής και συνεχούς αντικρατικής δράσης κανένας δεν θα τον μετατρέψει σε άθλιο παζάρι πολιτικών επιδιώξεων, λυκοσυμμαχιών και κινήσεων που ξεφεύγουν από την ουσία**.

Οι αναρχικοί-ές ανέκαθεν τοποθετούνταν (και τίποτε δεν θα τους αλλάξει αυτή την θεμελιακή άποψη που πηγάζει μέσα από την μακρόχρονη κοινωνική δράση και αποτελεί ένα σύμφυτο με τους ανθρώπους ήθος) με αμείλικτο και ξεκάθαρο τρόπο ενάντια στη ρουφιανιά και τη συνεργασία με το κράτος, γιατί όχι μόνο δεν αποτελούν αναρχικά χαρακτηριστικά αλλά και επειδή δεν έχουν ουδεμία σχέση με την απελευθερωτική προοπτική της κοινωνίας.

Οι αναρχικοί-ές ουδέποτε εξουσιοδότησαν και δεν θα εξουσιοδοτήσουν κανένα σχήμα, ομαδοποίηση, παρέα ή άτομο να τους **«διασώσει την αξιοπρέπεια»**, η οποία, άλλωστε, ποτέ δεν διακινδύνευσε, γιατί ο αυτοσεβασμός υπάρχει και αναδεικνύεται σε κάθε στιγμή της ζωής και της κοινωνικής πρακτικής και δεν κατοχυρώνεται με **άθλιες διαμεσολαβήσεις**.

Οι αναρχικοί-ές (κι όχι ο «χώρος» όπως βολεύει κάποιους να παρουσιάζουν άτομα, ομάδες, συλλογικότητες και ομαδοποιήσεις προκειμένου να επεμβαίνουν — άλλοτε προσκεκλημένοι κι άλλοτε αυτόκλητοι — δημιουργώντας προβλήματα και πολιτική σπέκουλα) δεν ανέχονται κανένα αριστεριστικό εξουσιαστικό δικτύωμα, το οποίο αποτελεί δεκανίκι του κράτους, να επιχειρεί να παρουσιαστεί σαν κριτής των αναρχικών απόψεων και πρακτικών. Όσο για τα εφευρήματα, των αριστεριστικών συνουθυλεμάτων, περί **«αγωνιστικής ομερτά»** καλά θα κάνουν να δικαιολογήσουν (αν το μπορούν) τη δική τους **«πολιτική ομερτά»** που ανέκαθεν τους χαρακτηρίζει και τους προσδιορίζει.

Δεν θα ακολουθήσουμε τη λογική και πρακτική που εκφράζεται από το αρχαίο ρητό **«δρυός πεσούσης πας ανήρ ξηλεύεται»**, γιατί κάτι τέτοιο **δεν αρμόζει** στους αναρχικούς-ές.

Οι αναρχικοί-ές ποτέ δεν θα γίνουν δικαστές ανθρώπων. Τοποθετούνται πάνω σε απόψεις και πρακτικές που εμφανίζονται και στη βάση του κατά πόσο αυτές συμβάλλουν δημιουργικά στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Αυτές οι πρακτικές και απόψεις είναι που προσδιορίζουν την μεριά με την οποία βρίσκεται κάθε άτομο ή συλλογικότητα μέσα στον κοινωνικό πόλεμο κι όχι οι προσπάθειες (αποτυχημένες πάντοτε) εγκατάστασής του με τη χρήση επιθέτων.

Οι αναρχικοί-ές συνεχίζουν τον αντικρατικό αγώνα γνωρίζοντας πως αποτελεί τον διάπλατο δρόμο για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Με ξεκάθαρη και **αναλλοίωτη** τη μνήμη, με αυτοσεβασμό, αδιάλλακτη και αδιαμεσολάβητη δράση στην προοπτική της **ΑΝΑΡΧΙΑΣ**.

Αθήνα
1η Αυγούστου 1996

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων και Ατόμων
για την Κοινωνική Αλληλεγγύη
και την Πολύμορφη Δράση